

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 669

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale nr. crt. 7 din capitolul II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017

Publicată în MOR 510/11.06.2023

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ioan Truță în Dosarul nr. 126/42/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.465D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 845 din 12 decembrie 2019 și Decizia nr. 579 din 9 iulie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 126/42/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Ioan Truță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind anularea unui act administrativ în materia salarizării.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, ce specifică denumirile sporurilor a căror sumă nu trebuie să depășească 30% din salariul de bază, instituie în mod indirect, prin interpretarea coroborată cu art. 24 din aceeași lege, un privilegiu pentru anumite categorii de angajați (de exemplu, funcționari publici, funcționari publici cu statut special, angajați din sistemul sanitar, învățământ etc.) care beneficiază de creșterea salariului de bază prin „majorări” ce nu au fost enumerate în cuprinsul art. 25 din lege. Deși diferențierea nu este explicit formulată, ea se subînțelege, deoarece în articolul precedent, respectiv art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017, sunt instituite „majorările” ca fiind parte a sistemului de salarizare, acestea fiind menționate în anexele nr. I—VIII la lege, care privesc doar anumite categorii de salariați (de exemplu,

funcționari publici, funcționari publici cu statut special, angajați din sistemul sanitar, învățământ etc.). Se impune așadar concluzia că noțiunea de „sporuri” pentru care este dispusă limitarea de 30% este aplicabilă doar personalului din sistemul judiciar.

6. Lăsarea la dispoziția ordonatorilor de credite a unei rezerve de 30% din bugetul alocat pentru salariile de bază, rezervă pe care ordonatorul să o poată utiliza pentru acordarea de sporuri, poate duce la alocarea unor sporuri în procente și în cuantumuri diferite atât între ordonatori distincți (care vor avea la dispoziție rezerve diferite ca valoare), cât și în cadrul aceluiași ordonator (date fiind evoluțiile în timp în structura personalului din subordine). Diferențierile pot fi cu atât mai evidente cu cât ordonatorii de credite nu sunt obligați prin lege să utilizeze integral această rezervă, astfel încât ei pot stabili sporurile la un nivel inferior, care să nu ducă la epuizarea rezervei.

7. Consideră că, deși sporurile nu reprezintă drepturi fundamentale, este necesar ca diferențierile de cuantum să fie justificate de un interes legitim public, iar măsurile luate pentru atingerea acestui interes să fie unele proporționale. Or, arată că, din punctul de vedere al muncii depuse și al nivelului de salarizare convenit, prestarea activității în regiuni diferite ale țării și deci în subordinea unor ordonatori diferiți nu reprezintă un element obiectiv de diferențiere, munca prestată fiind identică.

8. În ceea ce privește proporționalitatea discriminării, autorul excepției arată că în lipsa obligării ordonatorilor de credite la acordarea unor sporuri care să ducă la epuizarea rezervei bugetare de 30%, legiuitorul lasă la latitudinea acestora nivelul sporurilor, neexistând practic niciun control asupra diferențelor de mărime a sporurilor și deci asupra intensității discriminării.

9. Consideră că măsura condiționării nivelului sporurilor de nedepășire a 30% din bugetul total pentru salariile de bază al ordonatorului de credite, mai ales atunci când este coroborată cu libertatea necondiționată a ordonatorilor de a stabili nivelul sporurilor oriunde între 0% și limita maximă prevăzută de anexa nr. V la lege, nu era necesară pentru atingerea scopului propus de legiuitor (acela al nedepășirii rezervei de 30% din bugetul alocat pentru salariile de bază), nu a reprezentat cea mai mică atingere adusă principiului nediscriminării în exercitarea unui drept de creață recunoscut de lege și că exista o măsură care garanta atingerea scopului legitim și nu provoca niciun fel de discriminare, respectiv limitarea sporurilor la 30% din salariul de bază individual. Din această perspectivă, dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 coroborate cu cele ale art. 4 și 5 din capitolul VIII al anexei nr. V la aceeași lege sunt neconstituționale.

10. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 41 alin. (4) din Constituție, privind principiul „la muncă egală, salarii egale”, întrucât condițiile de muncă la nivelul unei instanțe sunt aceleași, iar pentru un specialist IT din instanțe diferite munca este identică.

11. În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 arată că este discriminatorie stabilirea salariilor pentru specialiștii IT din

instanțe la o valoare mult sub salariile prevăzute pentru specialiștii IT din parchete, Direcția Națională Anticorupție (DNA) și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT), aspect care, prin aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 asupra salariilor în plată ale specialiștilor IT din instanțe, a determinat diminuarea cu aproximativ 50% a salariilor aflate în plată doar pentru specialiștii IT din instanțe. În acest sens, arată că, deși potrivit Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, specialiștii IT din instanțe și parchete au același statut (fiind considerați personal de specialitate) și deși în dispozițiile comune ale Legii-cadru nr. 153/2017 specialiștii în domeniul informatic din instanțe și parchete sunt prevăzuți la un alineat separat de personalul auxiliar de specialitate, în final, prin dispozițiile art. 17, respectiv ale art. 22 din anexa nr. V la această lege, salarizarea specialiștilor IT din instanțe este cuprinsă în anexa de salarizare a personalului auxiliar de specialitate, pe când salarizarea specialiștilor IT din parchete, DNA, DIICOT și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PÎCCJ) este stabilită printr-o anexă separată, motiv pentru care salarizarea acestora este diferențiată. Astfel, specialiștii IT din instanțe, fiind considerați personal auxiliar al instanțelor, sunt salariați potrivit art. 17 din secțiunea a 4-a din Legea-cadru nr. 153/2017. Salarizarea este stabilită potrivit anexei la lege, la capitolul I lit. B nr. crt. 4. Întrucât salariile aflate în plată depășesc salariile prevăzute în anexă pentru anul 2022, a devenit incident art. 38 alin. (6) din lege, sens în care salariile specialiștilor IT au fost stabilite la nivelul celor prevăzute pentru anul 2022 și suplimentar acestora nu li s-a mai aplicat nici majorarea de 25% acordată tuturor categoriilor de personal bugetar pentru eliminarea efectelor transferului de contribuții de la angajator la angajat. Pe de altă parte, specialiștii IT din parchete, DNA, DIICOT și PÎCCJ sunt salariați potrivit art. 22 din secțiunea a 6-a din capitolul VIII din Legea-cadru nr. 153/2017, salarizarea fiind prevăzută în anexa nr. V capitolul I lit. B nr. crt. 4, astfel încât, deoarece salariile aflate în plată ale acestor specialiști IT nu depășesc salariile prevăzute în anexă pentru anul 2022, nu a fost aplicat nici art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dar a fost aplicată majorarea de 25% pentru compensarea transferului de contribuții de la angajator la angajat.

12. Susține că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 41 din Constituție, în componenta dreptului la muncă ce privește dreptul la salariu, precum și cele ale art. 53, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile impuse de Constituție cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Astfel, măsura diminuării salariale cu 43,4% doar pentru specialiștii IT din Ministerul Justiției și instanțele judecătorești, care asigură funcționarea tehnică în cele mai bune condiții a întregului sistem informatic din cadrul instanțelor și parchetelor din România, nu și pentru specialiștii IT din parchete, DNA, DIICOT și PÎCCJ sau pentru alte categorii de funcționari (ale căror eventuale reduceri ale salariului de încadrare se ajustează prin majorări salariale al căror quantum total nu este limitat), este discriminatorie, nu este proporțională, necesitatea ei într-o societate democratică nu a fost justificată în niciun mod în expunerea de motive și aduce grave atingeri dreptului de proprietate a subiecților de drept în discuție.

13. În concluzie, consideră că stabilirea unor salarii nete substanțial diminuate în raport cu salariile nete aflate în plată pentru specialiștii IT din instanțe — pe perioadă nedeterminată și fără caracter excepțional — aduce atingere și principiului stabilității și securității juridice, precum și previzibilității normelor legale. Consideră că orice soluție, mai ales aceea care duce la afectarea dreptului constituțional al salariului, indiferent de quantumul salariului, nu numai că trebuie prezentată în termeni

obiectivi în cadrul instrumentului de prezentare și motivare, ci trebuie și fundamentată exclusiv pe cauze excepționale și temporare.

14. **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că plafonarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor până la 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție, a soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz, depinde de fiecare ordonator de credite, care poate stabili un quantum de 30%, 29%, 28%, 27% etc., întrucât legea nu obligă la procentul de 30%, din moment ce folosește expresia „nu poate depăși 30%”. Astfel, pot exista situații în care specialiștii IT să beneficieze de sporuri în quantum de 30% din salariile de bază sau de 25% din salariile de bază, fiind încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 41 din Constituție, întrucât atribuțiile specialiștilor IT din instanțe sunt aceleași indiferent de instanța unde lucrează. Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal mai reține că dispozițiile de lege criticate pot conduce la un mod diferit de stabilire a sporurilor atât între ordonatori de credite diferiți (în funcție de numărul personalului și valoarea de 30% din salariile de bază), cât și în cadrul aceluiși ordonator de credite (având în vedere evoluția în timp a personalului din subordine, aceste sporuri putând varia de la un an la altul). Or, reglementarea în acest mod a acordării sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor nu este justificată de un interes legitim public, nefiind vorba despre un criteriu obiectiv, și conduce la aplicarea diferită a legii și la acordarea unor sporuri diferite fără a avea în vedere nivelul muncii depuse. În ceea ce privește diferența de tratament de salarizare între specialiștii IT din instanțe și specialiștii IT din parchete, Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal constată că, potrivit art. 3 din Legea nr. 567/2004, personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT. Prin dispozițiile capitolului VIII secțiunea 1 se reglementează salarizarea celor două categorii: la lit. c) pentru specialiștii IT din instanțe și la lit. e) pentru specialiștii IT din parchete. Deși au același statut, totuși salarizarea pentru cele două categorii se face în mod diferit, fiind încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție, doar pentru specialiștii IT din instanțe aplicându-se dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017. Or, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, rezultă că angajatul are dreptul la salariu pentru munca prestată, iar diminuarea salariului reprezintă o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Analizând condițiile strict și limitativ prevăzute de art. 53 din Constituție, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu se circumscriu acestor prevederi constituționale.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 25 și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Din examinarea criticii de constituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, autorul excepției are în vedere doar dispozițiile alin. (1). De asemenea, Curtea constată că, în critica pe care o formulează, autorul excepției invocă și dispozițiile cuprinse la nr. crt. 7 din capitolul II — „Salarii de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor” al anexei nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017, dispoziții asupra cărora instanța de judecată a omis să se pronunțe în sensul sesizării Curții Constituționale ori al respingerii excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

19. În jurisprudența sa, prin Decizia nr. 1227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014, Curtea a statuat că, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

20. Față de cele expuse, având în vedere notele scrise ale autorului excepției în prezenta cauză, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie atât dispozițiile art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, cât și cele ale nr. crt. 7 din capitolul II — „Salarii de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor” al anexei nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017. Dispozițiile criticate din Legea-cadru nr. 153/2017 au următorul conținut:

— Art. 25 alin. (1): „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”;

— Art. 38 alin. (6): „În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite

potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

21. Dispozițiile nr. crt. 7 din capitolul II — „Salarii de bază pentru personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor” al anexei nr. V — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează salariile pentru funcțiile de grefier, grefier-statistician, grefier-documentarist, grefier-arhivar, grefier-registrator și specialist IT gradul I.

22. Autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (4) în care se consacră principiul remunerării egale a femeilor și bărbaților pentru muncă egală, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 845 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, Decizia nr. 206 din 28 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 14 august 2020, Decizia nr. 579 din 9 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1224 din 14 decembrie 2020, Decizia nr. 409 din 10 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 30 august 2021, și Decizia nr. 82 din 3 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 13 mai 2022, a respins critica de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

24. Analizând criticile privind dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reținut că **limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Regula limitării sporurilor la un anumit quantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări pe considerente arbitrare.**

25. De asemenea, în viziunea legiuitorului, **sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci unul variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că „limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I—VIII”.** Ca atare, Curtea a constatat că stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.

26. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reținut că stabilirea unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul

salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice. Curtea a statuat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

27. Referitor la critica prevederilor cuprinse la nr. crt. 7 din capitolul II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reținut că stabilirea prin dispozițiile de lege criticate a anumitor valori ale salariului de bază și a coeficienților pentru funcțiile specifice personalului auxiliar din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57.

28. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între personalul auxiliar din instanțe și parchete și alte categorii de personal plătit din fonduri publice, Curtea a reținut că este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite

autorități sau instituții publice. Art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.

29. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea a mai precizat că este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice. De altfel, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.

30. Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și 53 din Constituție, Curtea a precizat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului plătit din fonduri publice nu înseamnă restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Constituția prevede la art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „instituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia. De asemenea, acest text constituțional nu se opune competenței legiuitorului de a reforma sistemul de salarizare și de a reaseza coeficienții sau salariile de bază ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv ale personalului auxiliar din instanțe și parchete.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Truță în Dosarul nr. 126/42/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale nr. crt. 7 din capitolul II al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea